

главата? — простена безпомощно Юсуфъ.

— Какъ! — извика учуденъ Джафаръ — така ли прекарвашъ ти последния день отъ живота си? Ставай по-скоро и се залавяй за работа, преброй паритъ си и се помжчи да разсѣбешъ мжката си, че до довечера ще умрешъ!...

— Ахъ, за какво ще е всичко това, въздъхна Юсуфъ. Нали е все едно да работя, или да стоя празденъ, когато само следъ нѣколко часа ще бжда мъртъвъ... Безполезно е всичко сега за мене... Моля ви се, оставете ме на спокойствие!...

— Бедниятъ!... Какъ мжчително изчаква краятъ на последния день отъ живота си! — продума трогнатъ Джафаръ. Не е ли по-добре да прекратимъ страданията м още сега, о, великий господарю?

— Прави каквото искашъ, отговори презрително халифътъ.

Като чу гласа на халифа, търговецътъ падна на колѣне въ краката му и, облѣнъ въ сълзи, отчаяно почна да моли за милость, та макаръ и само за единъ часъ.

— Но защо ти е този часъ, ако ще го прекарашъ така безцелно, както прекара днесъ цѣлия день? — запита халифътъ. Та ако това може да ти достави радость, тогава живѣй на воля, Юсуфъ! Стани, — азъ те помилвамъ!...

И безъ да обръща внимание на хилядитъ благодарности и благословии, които тлѣстиятъ търговецъ изсипваше следъ него, халифътъ се упжти съ своята свита къмъ дома на музикантина Саидъ. Като приближиха дома му, халифътъ и Джафаръ съ учудване забелязаха презъ полуотворената врата Саида, излегналъ се безгрижно на копринени възглавници; предъ него, върху низка масичка, бѣха разтуряни различни лакомства, плодове и питиета; наоколо горѣха въ чаши благовонни билки, а нѣколко млади хора тамцуваха подъ звуцитъ на нѣжна музика.